

Dosarul nr. 3ra-1261/18

Prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău (jud: G. Manoli)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Guzun, L. Pruteanu, V. Buhnaci)

Î N C H E I E R E

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Brînzaru Carolina împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei din 20 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și a fost menținută hotărârea din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 09 februarie 2017 Brînzaru Carolina a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la contestarea actului administrativ, restabilirea în funcție, repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, între ea și Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 3051 din 05 martie 2013, conform căruia dânsa a fost angajată în calitate de șef serviciu al Serviciului finanțe, pe o perioadă nedeterminată.

A menționat că, la 30 decembrie 2015, Inspectoratul General al Poliției a emis ordinul nr. 913ef, cu privire la sancționarea disciplinară a șefului Secției finanțe, maior de poliție Brînzaru Carolina.

Astfel, în motivarea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, de către angajator s-a invocat neprezentarea la serviciu din motive necunoscute a salariatului începând cu data de 04 decembrie 2015.

Cu ordinul de concediere nr. 913 ef din 30 decembrie 2015, a făcut cunoștință după data de 15 ianuarie 2015, fapt confirmat prin plicurile parvenite la adresa de domiciliu, cu atât mai mult că a revenit de peste hotarele țării după data de 25 ianuarie 2015, iar scrisorile au fost recepționate la 28 ianuarie 2015.

Reclamanta a considerat că ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 913 ef din 30 decembrie 2015, este neîntemeiat și emis cu grave încălcări a normelor legale.

În acest sens, a specificat că în perioada de la 20 noiembrie 2015 până la 03 decembrie 2015 conform certificatului medical nr. 0691901 seria 01 nr. 064246, s-a aflat în concediu medical, care nu i-a fost achitat.

A relatat că, la emiterea ordinului, pârâtul a omis faptul că, concediul medical a fost impus în rezultatul unor complicații survenite în urma nașterii prin cezariană la data de xxxxx a celui de al treilea copil - xxxxx, ceia ce presupune o recuperare completă de la câteva săptămâni până la 12 luni.

A declarat că, în baza certificatului medical a solicitat achitarea de către angajator a concediului de boală pentru perioada de la 20 noiembrie 2015 până la 03 decembrie 2015, însă această obligație nu a fost executată, fiind încălcate prevederile art. 123 alin. (1) Codul muncii.

Reclamanta a considerat necesar de a lua în calcul că, la xxxxx a născut și până în data de 03 decembrie 2015 s-a afla în concediul de boală post natal, iar la 30 noiembrie 2015 a depus raportul înregistrat cu nr. 1996 1/2 conform căruia a solicitat acordarea concediului de odihnă anual plătit pentru anul 2015 începând cu 04 decembrie 2015 cu ulterioara plecare în concediul parțial plătit pentru îngrijirea copiilor.

În continuare, a explicat că la emiterea ordinului de aplicare a sancțiunii disciplinare, angajatorul a admis mai multe încălcări ale legislației în vigoare, imputând existența raportului nr. 34/3-2581 din 16 decembrie 2015 privind imposibilitatea acordării concediului pentru anul 2015, care prezintă dubii și nu confirmă faptul aducerii la cunoștință.

A mai menționat că raportul de refuz în acordarea concediului datează cu 16 decembrie 2015, pe când solicitarea a fost înaintată la 30 noiembrie 2015, iar lipsa de la locul de muncă a fost constatată pe 14 decembrie 2015.

De asemenea, a arătat că angajatorul a refuzat acordarea concediului anual pentru perioada 2015, fapt care contravine solicitării înaintate în temeiul art. 125 alin. (2) Codul muncii, urmând astfel a fi acordat concediu pentru îngrijirea copilului și după caz, restanțele la concediu anual.

A explicat că, reieșind din ordinul contestat, prima informație privind lipsa de la locul de muncă a parvenit la 14 decembrie 2015 în temeiul raportului nr. 3457 și totodată, conform aceluiași ordin, a fost stabilit că dânsa urma să prezinte în unitate în data de 04 decembrie 2015, fapt ce rezultă că în termen de 10 zile nu a fost stabilită lipsa, având în vedere că este angajată într-o instituție cu regim militar, care impune aliniere zilnică a efectivului, cu includerea și altor acțiuni de procedură internă.

Reclamanta a solicitat, anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 913ef din 30 decembrie 2015 cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, soldat cu rezilierea contractului individual de muncă nr. 3051 din 05 martie 2013, restabilirea în funcția deținută anterior și anume, șef serviciu al Serviciului Finanțe al Brigăzii de poliție cu destinație specială „Fulger” din cadrul Inspectoratului General al Poliției, obligarea Inspectoratului General al Poliției de a emite ordin privind acordarea concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului până la vârsta de 3 ani cu achitarea indemnizației cuvenite, încasarea sumei pentru concediul

medical plătit pentru perioada 20 noiembrie 2015 – 30 noiembrie 2015, repararea prejudiciului moral în sumă de 50 000 lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Ulterior, reclamanta a solicitat suplimentar încasarea din contul pârâtului a sumei de 508,62 de lei pentru neachitarea la timp a plății pentru concediul de boală.

Prin hotărârea din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău, cererea de chemare în judecată a fost admisă parțial. S-a anulat ordinul nr. 913ef din 30 decembrie 2015, ca fiind ilegal și emis contrar prevederilor legii. S-a reintegrat Brînzaru Carolina în funcția anterior deținută de șef al Serviciului Finanțe al Brigăzii de poliție cu destinație specială „Fulger” a Inspectoratului General al Poliției, începând cu data de 26 decembrie 2016. S-a obligat Inspectoratul General al Poliției să acorde Carolinei Brînzaru concediul parțial plătit pentru îngrijirea copiilor xxxxx, anul nașterii xxxxx și xxxxx, anul nașterii xxxxx, până la împlinirea vârstei de 3 ani, cu achitarea indemnizațiilor prevăzute de lege, în baza cererii depuse la data de 30 noiembrie 2015 înregistrată cu nr. 1996. S-a încasat de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul Carolinei Brînzaru prejudiciul moral în mărime de 5 000 lei și cheltuielile de asistență juridică suportate în mărime de 3 000 lei.

La 27 decembrie 2016, Inspectoratul General al Poliției a declarat apel împotriva hotărârii din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău.

Prin hotărârea suplimentară din 06 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a admis pretenția înaintată de reclamantă prin cererea de modificare și completare a acțiunii cu privire la încasarea din contul pârâtului a sumei de 508,62 de lei pentru neachitarea la timp a plății pentru concediul de boală și s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul Carolinei Brînzaru suma de 508, 62 de lei, calculată pentru fiecare zi de întârziere din suma neplătită în termen, pentru concediul de boală pentru perioada 20 noiembrie 2015 - 03 decembrie 2015.

La 28 noiembrie 2017, Inspectoratul General al Poliției a declarat apel împotriva hotărârii suplimentare din 06 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin încheierea din 06 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost restituită cererea de apel declarată de Inspectoratul General al Poliției împotriva hotărârii suplimentare din 06 noiembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 20 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne și a fost menținută hotărârea din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Centru municipiul Chișinău.

Pentru a decide astfel, instanța de apel și prima instanță au conchis că ordinul de sancționare disciplinară a Carolinei Brînzaru este ilegal și urmează a fi anulat în temeiul art. 26 alin. (1) lit. a) din Legea contenciosului administrativ, având în vedere că la emiterea acestuia, angajatorul nu a dat o apreciere tuturor circumstanțelor obiective ale speței, neglijând cu desăvârșire atât dreptul

reclamantei la concediu anual, cât și dreptul la concediu parțial plătit pentru îngrijirea copilului minor.

În consecință, judecând apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției, instanța de apel a reținut că prima instanță a dat o apreciere obiectivă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și corect a aplicat normele de drept material și procedural.

La 10 iulie 2018, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a declarat recurs împotriva deciziei din 20 martie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate și ilegale prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material, iar concluziile expuse în hotărâre sunt contradicție cu materialele cauzei.

Astfel, a reiterat că intimata nu a avut niciun temei juridic de a lipsi de la serviciu în perioada 04 decembrie – 30 decembrie 2015, iar refuzul angajatorului de a-i acorda concediul de odihnă anual plătit a fost întemeiat și fără careva abateri de la normele legale în vigoare.

Recurentul a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

În conformitate cu art. 434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 20 martie 2017, dar date privind recepționarea deciziei instanței de apel de către recurent, la dosar lipsește.

Astfel, recursul declarat la 10 iulie 2018, este în termen.

Prin referința din 19 octombrie 2018, Brînzaru Carolina reprezentată de avocatul Onofrei Vitalie, a solicitat respingerea recursului ca inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva